

Arrest

nr. 278 411 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en als minderjarigen wettelijk worden vertegenwoordigd door hun ouders X en X, op 7 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat K. BLOMME, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

1.1. De eerste verzoeker verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op X 2009. De tweede verzoeker, de broer van de eerste verzoeker, verklaart eveneens de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op X 2007.

De ouders van verzoekers dienen op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 23 april 2021 beslissingen tot weigering van vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze weigeringsbeslissingen worden door

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 264 867 van 3 december 2021.

1.2. Verzoekers dienen vervolgens op 6 januari 2022 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 april 2022 werden verzoekers gehoord op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 19 mei 2022 neemt de commissaris-generaal in hoofde van beide verzoekers een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*”.

Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

- ten aanzien van de eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Jij hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 22 augustus 2009 geboren in San Salvador in El Salvador. Aldus ben je minderjarig. Je woonde tot je vertrek uit het land samen met je vader C.A.D.R. (CGVS X; DVZ X), je moeder S.E..P.V. (CGVS X; DVZ X) en je oudere broer D.P.M.A. (CGVS X; DVZ X) in Lourdes Colon. Zij verblijven eveneens in België.

Op 9 maart 2020 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verlieten El Salvador omdat ze problemen kenden met de bende MS-13.

Voor dit verzoek werd op 23 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Je ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden in hun beroep vast aan hun verklaringen inzake de problemen met de bende MS-13. Op 3 december 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat je ouders de problemen die ze in El Salvador gekend zouden hebben, niet aannemelijk gemaakt hebben. Je ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 6 januari 2022 diende je, net zoals jouw minderjarige broer D.P.M.A., een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Je verklaarde daarin dat twee bendeleden van de bende MS-13 jou in januari 2020 uitgescholden hebben en op het hoofd geslagen hebben. Zo vertelde je dat je vader dit zag gebeuren en dan naar jou en de twee bendeleden toe kwam. Je moeder hoorde dit ook en kwam naar buiten, waarna ze zei dat jij en vader naar binnen moesten komen. Ook verklaar je dat je op een dag op weg was van school toen de bendeleden jullie stonden op te wachten. Ze hielden jullie tegen en zetten een pistool tegen je borst. Ze zeiden dat jij als eerste ging doodgaan, en daarna jouw familie. Je moeder had ook een klacht ingediend bij de politie, en sindsdien werd je moeder opgebeld en bedreigd. Jullie kregen tot eind februari 2020 de tijd om jullie huis te verlaten. Tot slot vertel je dat je ouders zeiden dat jullie achtervolgd werden. Ze verkochten het huis en jullie gingen bij vrienden van je vader wonen. Hierna kochten jullie de vliegtickets en kwamen jullie naar België.

Ter staving van je verzoek leg je de volgende documenten neer: je paspoort, een certificaat van je school en van je voetbalclub.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en

verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde motieven die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Je stelt dat de bendeleden jou gaan meenemen en gaan vermoorden indien je zou terugkeren naar El Salvador (CGVS 22/10074A, p.5 en 6). Je verklaart dat dit is "omwille van het probleem dat zich voordeed" en verwijst hierbij naar de problemen die je ouders aanhaalden (CGVS 22/10074A, p.6). Deze problematiek die jouw familie zou kunnen schaden werd reeds door jouw ouders aangehaald in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien de ingeroepen feiten niet aannemelijk werden bevonden. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het CGVS kan dan ook om de redenen vermeld in het arrest niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder bracht je moeder in hun aanvraag om internationale bescherming al naar voren dat zij in jouw hoofde vreesde dat je zou gerekruteerd worden door de bendeleden in El Salvador (CGVS 20/13935B, p.22), een vrees die jij overigens zelf niet ter sprake brengt. Je verklaart geen andere problemen te hebben in El Salvador (CGVS 22/10074A, p.5-6). Dient te worden opgemerkt dat jouw ouders zich hiervoor baseren op vermoedens en algemene informatie over jouw land. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er zijn in jouw verklaringen noch in die van de verzoekers van jouw ouders concrete indicaties te vinden dat de bendes jou zouden viseren. Deze vrees is dan ook niet concreet en hypothetisch van aard.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat jij louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Jij hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop jij je beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/>

rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jou voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet in een ander licht plaatsen en wijzigen. Jouw paspoort ondersteunt jouw verklaringen over jouw nationaliteit en identiteit, zaken die niet worden betwist. De certificaten van jouw school en van jouw voetbalclub houden geen verband met de reden waarom je jouw land van herkomst hebt verlaten.

De definitieve beslissingen in hoofde van jouw ouders werden toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

- ten aanzien van de tweede verzoeker:

“A. Feitenrelaas

“Jij hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 11 oktober 2007 geboren in San Salvador in El Salvador. Aldus ben je minderjarig. Je woonde tot je vertrek uit het land samen met je vader C.A.D.R. (CGVS 20/13935; DVZ 8.018.274), je moeder S.E.P.V. (CGVS 20/13935B; DVZ 8.018.274) en je jongere broer C.D.D.P. (CGVS 22/10074A; DVZ 8.018.274) in Lourdes Colon. Zij verblijven eveneens in België.

Op 9 maart 2020 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verlieten El Salvador omdat ze problemen kenden met de bende MS-13.

Voor dit verzoek werd op 23 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Je ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden in hun beroep vast aan hun verklaringen inzake de problemen met de bende MS-13. Op 3 december 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat je ouders de problemen die ze in El Salvador gekend zouden hebben, niet aannemelijk gemaakt hebben. Je ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 6 januari 2022 diende je, net zoals jouw minderjarige broer C.D.D.P., een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Je verklaarde daarin dat je bang bent dat jij en je hele familie door de bende MS-13 vermoord gaan worden. Je vertelde dat begin januari 2020 een incident met je broer en twee bendeleden plaatsvond. Je vader passeerde daar toen en verdedigde je broer. De bendeleden zouden toen gezegd hebben dat jullie tot eind februari hadden moeder om jullie huis te verlaten, anders gingen ze de hele familie vermoorden. Je moeder ging een klacht indienen bij de politie. Vervolgens verklaarde je dat je ergens in februari 2020 met je ouders en je broer terugkwam van school, wanneer jullie door twee bendeleden werden tegengehouden. De bendeleden hebben een pistool op de borst van je broer gericht en herhaalden dat jullie jullie huis moesten verlaten. Tot slot verklaarde je dat jullie verhuisden naar vrienden van je vader in Usulután en dat jullie huis verkocht werd. Hierna kochten jullie de vliegtickets naar België.

Ter staving van je verzoek leg je de volgende documenten neer: je paspoort, enkele foto's, een certificaat van je school en van je voetbalclub.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde motieven die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Je stelt dat je vreest dat ze jou en familie gaan vermoorden (CGVS 22/10074B, p.7). Deze problematiek die jouw familie zou kunnen schaden werd reeds door jouw ouders aangehaald in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien de ingeroepen feiten niet aannemelijk werden bevonden. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het CGVS kan dan ook om de redenen vermeld in het arrest niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder bracht je moeder in hun aanvraag om internationale bescherming al naar voren dat zij in jouw hoofde vreesde dat je zou gerekruteerd worden door de bendeleden in El Salvador (CGVS 20/13935B, p.22), een vrees die jij overigens zelf niet ter sprake brengt. Je verklaart geen andere problemen te hebben in El Salvador (CGVS 22/10074B, p.6). Dient te worden opgemerkt dat jouw ouders zich hiervoor baseren op vermoedens en algemene informatie over jouw land. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er zijn in jouw verklaringen noch in die van de verzoeken van jouw ouders concrete indicaties te vinden dat de bendes jou zouden viseren. Deze vrees is dan ook niet concreet en hypothetisch van aard.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat jij louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Jij hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is

derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop jij je beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer

gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jou voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet in een ander licht plaatsen en wijzigen. Jouw paspoort ondersteunt jouw verklaringen over jouw nationaliteit en identiteit, zaken die niet worden betwist. De certificaten van jouw school en van jouw voetbalclub houden geen verband met de reden waarom je jouw land van herkomst hebt verlaten.

Wat betreft de foto's die je neerlegde dient vooreerst te worden opgemerkt dat de authenticiteit van deze beelden niet geverifieerd kan worden. Dergelijke foto's zijn bovendien enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is en al door de RvV werd bevestigd.

De definitieve beslissingen in hoofde van jouw ouders werden toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod op willekeur.

Verzoekers citeren vooreerst artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Daarna gaan zij in op de artikelen 48/2 tot en met 48/4, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat een al te strikte toepassing van deze rechtsregels die het statuut van vluchteling evenals de subsidiaire bescherming omschrijven, deze rechtsregels kennelijk inhoudelijk schendt. Verzoekers halen aan dat in casu hun asielrelaas als geloofwaardig mag worden beschouwd en dat bij gebeurlijke lacunes en tegenstellingen dient te worden onderzocht of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet. Voorts stellen verzoekers dat de verwerende partij in gebreke is gebleven om een grondig onderzoek te verrichten naar de feiten en gebeurtenissen zoals zij deze hebben uiteengezet.

Verzoekers vervolgen hun betoog met een verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald naar het arrest van Singh e.a./België, (EHRM 2 oktober 2012) waarin het Hof in een zaak van Afghaanse vluchtelingen tot de conclusie is gekomen dat de Belgische autoriteiten geen aanvullend onderzoek hebben verricht van de door de asielzoekers voorgelegde documenten, op basis waarvan de overheidsinstantie met meer kennis van zaken had kunnen nagaan of er al dan niet sprake is van risico's in Afghanistan.

Voorts citeren verzoekers artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) en stellen dat conform artikel 4.3, b) van deze richtlijn de vereiste wordt gesteld dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten. Tevens wordt verwezen naar het arrest

C 277/11 van het Hof van Justitie (HvJ 22 november 2012, M. / Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General) waarin wordt uiteengezet dat indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Verder citeren verzoekers het verslag *“Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”* van UNHCR van mei 2013, waarin wordt gesteld dat schriftelijk of ander bewijsmateriaal de verklaringen van een verzoeker kan bevestigen zodat de beweerde feiten eventueel kunnen worden aanvaard. Tevens kan schriftelijk of ander bewijsmateriaal de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondersteunen.

Verzoekers verwijten de verwerende partij dat zij de door hen ingeroepen elementen onvoldoende heeft onderzocht en dat de genomen beslissingen niet wetsconform zijn.

Verzoekers vragen voorts aan de Raad uiterst subsidiair de zaak terug te sturen naar het CGVS voor een bijkomend onderzoek indien hen het statuut van vluchteling niet wordt toegekend. Ingeval de zaak niet opnieuw aan het CGVS zou worden overgemaakt, vragen verzoekers dat de Raad zelf het initiatief zou nemen om de nodige informatie op te vragen en aldus zelf het onderzoek ter zake te verrichten.

Verzoekers verwijzen verder naar de vaststellingen van diverse bronnen over de algemene situatie in hun thuisland. Om hun standpunt te onderbouwen verwijzen ze onder andere naar de informatie op de website van NPO 3: *“De bendes die El Salvador terroriseren: MS-13 en Barrio 18”* (NPO 3 23 oktober 2019, <https://www.npo3.nl/de-bendes-die-el-salvador-terroriseren-ms-13-en-barrio-18>). Er wordt informatie aangehaald over verschillende feiten en criminele praktijken van bendes op het grondgebied van El Salvador.

Voorts stellen verzoekers niet akkoord te zijn met het standpunt van de verwerende partij dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een intern gewapend conflict. Om hun stelling te onderbouwen verwijzen zij naar de publicatie op de website van RTL Nieuws van 27 maart 2022 waarin El Salvador als een van de meest moordzuchtige landen ter wereld werd benoemd, gestaafd met de actuele moordcijfers in het land: *“Bendes terug van (even) weg geweest: moordweekend in El Salvador”* (RTL Nieuws 27 maart 2022, <https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5297856/el-salvador-middenamerika-doden-bendegeweld>).

Verzoekers concluderen dat er in casu aldus een manifeste schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet voorhanden is. Bijgevolg dienen zij als te worden erkend vluchteling, minstens dient hen de subsidiaire beschermingsstatus te worden verleend, zo besluiten verzoekers.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Hiervoor verwijzen ze naar de aanvraag die hun ouders deden in 2020. Volgens verzoekers deden hun ouders deze aanvraag echter in eigen naam en niet tevens in naam van hun kinderen. Verzoekers halen aan dat zij aldus voor staving van hun grieven perfect kunnen steunen op onder andere de vrees van hun ouders. Verzoekers stellen dat vermits hun ouders geen verzoek om internationale bescherming in hun naam hebben ingediend de verwerende partij haar eigen vaststellingen dient te honoreren en op basis van het patere legem-beginsel hen *“de internationale bescherming toe te kennen, minstens deze van de subsidiaire bescherming te verlenen”*.

2.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers citeren artikelen 48/3, § 1 en 2, 48/4, § 1 en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 1 van de Geneefse conventie.

Verzoekers zijn het niet eens met het betoog van de commissaris-generaal dat het gemeenrechtelijk crimineel geweld in El Salvador niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat de regering in El Salvador niet in staat is om de veiligheid van gewone burger te garanderen en de heersende criminaliteit in het land effectief te bestrijden. Verzoekers halen aan slachtoffers van afpersing en geweld te zijn geweest in hun thuisland en stellen dat zij door de bendeleden uit hun huis zijn gezet na confrontatie met hen.

Verder verwijzen verzoekers naar het reisadvies gepubliceerd op de website van de FOD Buitenlandse Zaken waarin potentiële reizigers naar El Salvador wordt aangeraden de grootste voorzichtigheid in acht te nemen wegens de zeer hoge criminaliteit aldaar. Tevens verwijzen verzoekers naar diverse bronnen waarbij de slechte algemene situatie in het land wordt aangetoond, met name het geweld aangericht door criminele bendes.

In het verlengde hiervan verwijzen verzoekers tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014, nr. C-285/12 Aboubacar Diakité/CGVS, waarin over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming wordt gesproken in het licht van een intern gewapend conflict. Verzoekers stellen dat er in hun thuisland zeker sprake is van een gewapend intern conflict waarvan in de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven.

Ter staving van hun argument citeren verzoekers tevens uit een arrest van de Raad.

Verzoekers resumeren tot slot dat ze aldus, gelet op algemene onveilige situatie in hun land, niet dienen aan te tonen dat zij specifiek worden gevisieerd om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden en dat zij geen persoonlijke bewijzen dienen te leveren om hun verhaal te staven. Verzoekers menen dat de verwerende partij alle relevante elementen van de zaak diende te onderzoeken, onder meer de recente problemen in hun land van herkomst

Volgens verzoekers bestaat er een redelijke waarschijnlijkheid in hunnen hoofde dat ze zullen worden onderworpen aan daden van lichamelijk en geestelijk geweld, zowel ten gevolge van het gewapend conflict in het land als door de criminele bendes. In dat opzicht vinden verzoekers het onbegrijpelijk dat verweerder nergens in de bestreden beslissingen verwijst naar de foto van hun grootmoeder die ze hebben bijgebracht om hun verhaal te ondersteunen. Verzoekers verklaren dat hun grootmoeder na hun vertrek uit het land thuis werd aangevallen door bendeleden, met een gebroken arm tot gevolg. Ten slotte stellen verzoekers dat hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

2.4. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht. Ze halen aan dat de tekst van beide bestreden beslissingen woord voor woord dezelfde is en dit ondanks hun omstandig verhoor met aanvoering van verschillende redenen waarom hen de vluchtelingenstatus, dan wel subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Volgens verzoekers houden artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in dat de verwerende partij afzonderlijk per verzoeker een concrete motivering moet geven van haar beslissing tot afwijzing en dat de motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak.

2.5. Verzoekers leggen volgende stukken neer:

- foto's geweld ten aanzien van verzoekers;
- reisadvies Buitenlandse Zaken;
- foto geweld ten aanzien van hun grootmoeder van verzoekers;
- geciteerde rechtspraak en informatie uit verschillende bronnen:
 - RvS 23 februari 1996, nr. 58.328;
 - FICR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié*, HCR, Genève, 1992, nr. 199, 36 ;
 - RvS 4 februari 1999, nr. 78.536;
 - EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. / België, ECLI:CE:ECHR:2012:1002JUD003321011
 - HvJ 22 november 2012, M. / Minister for Justice, *Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, ECLI:EU:C:2012:744;
 - UNHCR, *Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*, UNHCR, Brussel, 2013, 160;
 - X., "De bendes die El Salvador terroriseren: MS-13 en Barrio 18", NPO 3 23 oktober 2019, <https://www.npo3.nl/de-bendes-die-el-salvador-terroriseren-ms-13-en-barrio-18>;
 - RTL Nieuws en AP, "Bendes terug van (even) weggeweest: moordweekend in El Salvador", RTL Nieuws 27 maart 2022, <https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5297856/el-salvadmidden-amerika-doden-bendegeweld>;
 - F. Willems, "62 moorden op 1 dag in El Salvador, parlement roept noodtoestand uit", VRT NWS 27 maart 2022, <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/27/el-salvador-hooq-aantal-moorden/>;
 - HvJ 30 januari 2014, nr. C-285/12, Aboubacar Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ECLI:EU:C:2014:39;

- RvV 21 oktober 2019, nr. 227.624;
- HvJ 17 februari 2009, Meki Elgafaji & Noor Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, ECLI:EU:C:2009:94;
- RvS 26 maart 2020, nr. 247.333.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota gedateerd op 2 september 2022 over, waarbij zij verwijst naar:

- de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022 ;
- de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Bijzondere procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal het volgende:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers' beschermingsverzoeken.

Zo werden verzoekers op 21 april 2022 afzonderlijk gehoord op het CGVS in aanwezigheid van hun advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de gehoorverslagen oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekers. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat ten aanzien van verzoekers, gelet op hun profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS waren verzoekers respectievelijk 12 en 14 jaar oud en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat waren doorleeftde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissingen blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers' persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in hun land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekers toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hen zou zijn overkomen. Dit alles is gebeurd in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Voorts blijkt dat verzoekers de mogelijkheid hebben gekregen om opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop heeft gewezen dat verzoekers minderjarig zijn en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op hen van toepassing is. Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekers en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met hun jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in hun land van herkomst.

6. Beoordeling

6.1. De ouders van verzoekers dienen op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 april 2021 neemt de commissaris-generaal inzake dit verzoek beslissingen tot weigering van de

vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 264 867 van 3 december 2021.

Op 6 januari 2022 dienen verzoekers in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers berust op dezelfde motieven die hun ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek.

6.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissingen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

6.3. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers lijken uit te gaan van een foutieve lezing van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Zo benadrukken zij in hun verzoekschrift dat hun ouders het verzoek om internationale bescherming ingediend in 2020 enkel in eigen naam deden en niet in hun naam, waardoor zij thans voor staving van hun relaas perfect kunnen steunen op onder andere de vrees van hun ouders.

De Raad wijst er in dit kader op dat conform artikel 57/1, § 1 van Vreemdelingenwet een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het staat vast dat beide verzoekers op het moment van het indienen van het verzoek om internationale bescherming door hun ouders minderjarig waren. Het verzoek werd immers ingediend op 9 maart 2020. Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig het argument aanvoeren dat hun ouders hun verzoek enkel in eigen naam en niet in naam van verzoekers hebben ingediend, te meer zij geen enkel concreet argument voorleggen om voormeld vermoeden te weerleggen.

6.4. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekers in eigen naam indienen hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die hun ouders aanhaalden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Voor dit laatste verzoek heeft de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal bevestigd bij arrest nr. 264 867 van 3 december 2021.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS hebben verzoekers aangegeven hun land te zijn ontvlucht om dezelfde redenen als hun ouders, met name omwille van de aanhoudende bedreigingen door bendeleden. Aanleiding hiervan zou een incident geweest zijn op 16 januari 2020 met eerste verzoeker. Toen hij naar winkel ging, zou hij geld hebben laten vallen waarna bendeleden handgebaren zouden hebben gemaakt, een dreigende houding zouden hebben aangenomen en al roepend beledigingen zouden hebben geuit aan zijn adres. Hierop zou de vader van verzoekers de bendeleden hebben aangesproken. Dit incident zou de oorzaak zijn geweest van de confrontatie tussen de bendeleden en de ouders van verzoekers die vervolgens escaleerde. Verzoekers' vader heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming immers bevestigd dat zijn echtgenote en zonen El Salvador omwille van dezelfde redenen als hij ontvlucht zijn (notities van het persoonlijk onderhoud vader 5 januari 2021, p. 11).

Zoals hoger reeds werd gesteld, werden deze elementen reeds beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers' ouders. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Verzoekers maken op basis van dezelfde motieven als hun ouders, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan internationale bescherming evenmin aannemelijk. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest geveld ten aanzien van verzoekers' ouders en mag hierover aldus niet opnieuw uitspraak doen, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing ten aanzien van verzoekers' ouders anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen, quod non in casu.

6.5. Verzoekers halen aan dat zij en hun familieleden bij terugkeer vrezen te zullen worden vermoord door bendeleden. De commissaris-generaal oordeelt hierover dat er in verzoekers' verklaringen, noch in de verklaringen van hun ouders afgelegd in het kader van hun eigen beschermingsverzoek, concrete indicaties zijn te vinden dat de bendeleden hen zouden viseren.

Er wordt niet betwist dat verzoekers in Lourdes Colon woonden en dat hun wijk onder controle staat van de bende MS-13. Uit het beschermingsverzoek van verzoekers' ouders is gebleken dat hun beweerde problemen met MS-13 ongeloofwaardig zijn bevonden en dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer repercussies hoeven te vrezen. De minderjarige verzoekers brengen in het kader van hun eigen beschermingsverzoek geen elementen bij die hier een ander licht op werpen. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar El Salvador omwille van een vooraf bestaand bende-gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geviséerd door bendeleden.

Verzoekers' moeder heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven te vrezen voor rekrutering van haar kinderen door bendes omdat zij kinderen vanaf 11-12 jaar rekruteren en haar kinderen in diezelfde leeftijd zitten. Hierover heeft de Raad in zijn arrest nr. 264 867 van 3 december 2021 geoordeeld als volgt:

“Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging nog steeds afhankelijk blijft van de individuele omstandigheden van de betrokken jongere (“depending on the particular circumstances of the case”, p. 35-38). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Aangezien de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging afhankelijk is van de specifieke omstandigheden van de zaak, mag van verzoekers worden verwacht dat zij concrete, op de persoon betrokken elementen of feiten aanreiken die een risico op gedwongen rekrutering bij terugkeer naar El Salvador in concreto aannemelijk maken. Echter, waar verzoekers verwijzen naar het incident op 16 januari 2020 waarbij hun zoon C.D. agressief werd bejegend en het incident van 2 maart 2020 waarbij een wapen tegen het hoofd van hun zonen werd geduwd, herhaalt de Raad dat verzoekers' vluchtrelaas, met name hun problemen en confrontaties met de bende MS-13, geen geloof wordt gehecht. Dat hun zonen het slachtoffer zouden worden van rekrutering omdat zij de bevelen van de maras niet hebben nageleefd, blijkt dan ook niet. Verder bevatten hun verklaringen bij het CGVS geen concrete en geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat bendeleden hun (tiener)zonen reeds zouden hebben benaderd voor hun komst naar België met het oog op rekrutering of dat hun kinderen bij terugkeer om deze reden door de bendeleden zouden worden benaderd. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden, burens of familie in dit kader. Buiten het vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maken verzoekers geen gewag van andere problemen die zij met de maras zouden hebben gekend gedurende hun verblijf van tien jaar in Lourdes Colon, zoals een beperking in de bewegingsvrijheid van de kinderen. Verzoekers die beiden werkten, geschoold waren, eigenaars van een eigen huis en actief binnen de kerk, brachten hun kinderen persoonlijk met het openbaar vervoer naar een school buiten Lourdes Colon, met name in Quezaltepeque omdat die school van betere kwaliteit was. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren met weinig opties in moeilijke socio-economische of gemarginaliseerde situaties viseren met het oog op (gedwongen) rekrutering of samenwerking (zie InSight Crime, MS13 in the Americas. How the World's Most Notorious Gang Defies Logic, Resists Destruction, p. 35; International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 december 2018, p. 9; International Crisis Group (ICG), El Salvador's Politics of Perpetual Violence, 19 december 2017; UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office “Country Policy and Information Note, El Salvador: Fear of Gangs”, januari 2021, p. 27-28 en Refugee Law Initiative “An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020). De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat het profiel van de kinderen van

verzoekers niet voldoet aan het profiel van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoekers overtuigen niet dat in het geval van hun kinderen daar alsnog anders over moet worden gedacht en dat hun kinderen wél in het vizier zouden kunnen komen van de bendes voor rekrutering. Verzoekers maken immers nergens concreet aannemelijk dat hun kinderen bij terugkeer dreigen te worden gerekruteerd nu zij het houden bij speculaties en loutere veronderstellingen, verwijzingen naar algemene landeninformatie en zich beperken tot het louter poneren van een vrees. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn gehoor een vrees voor rekrutering van zijn kinderen niet kenbaar heeft gemaakt (NPO verzoeker, p. 24), in tegenstelling tot verzoekster, doet overigens afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. Evenmin maken zij aannemelijk dat de kinderen bij terugkeer het doelwit zullen worden van geweld, noch dat zij ernstig in hun bewegingsvrijheid zullen worden beperkt of niet naar school zullen kunnen gaan.”

Wat betreft de door verzoekers aangebrachte foto's van hun letsels, evenals de foto van hun grootmoeder met een gebroken arm, dient erop gewezen dat deze foto's slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Hieruit kan niet blijken dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoekers beweren en ze volstaan op zich niet om hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Deze foto's kunnen bovendien eenvoudig worden geënceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, noch kunnen ze worden geverifieerd. Louter op basis van de foto's van de letsels en van het radiologische beeld kan overigens niet worden afgeleid van wie de letsels effectief zijn. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden waarin ze zijn genomen aan. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad merkt op dat het voorleggen van de algemene informatie uit kranten en websites omtrent de criminele feiten verricht door bendeleden niet volstaat om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Zij moeten dit in concreto aannemelijk maken. Verzoekers dienen hun verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit hun eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker laten na om enig verband te leggen met hun individuele omstandigheden.

Het reisadvies waarnaar verzoekers verwijzen is in casu irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft (RvS 23 oktober 2007, nr. 176.086). Zulk reisadvies is bestemd voor Belgische reizigers en vormt geenszins een leidraad voor de diensten die zijn belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en uit deze regio afkomstig zijn. Hoe dan ook kan uit de inhoud van het reisadvies, het voorgaande mede in acht genomen, geheel niet worden afgeleid dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst in concreto zouden dreigen te worden geconfronteerd met problemen die kunnen worden gelijkgesteld met het lijden van ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekers geen andere concrete elementen aanbrengen die aannemelijk maken dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille van specifieke omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen. Door louter te verwijzen naar hun profiel als minderjarige jongens en naar het aanwezige (bende)geweld in El Salvador, blijven zij hiertoe in gebreke. Uit een algemeen onveiligheidsgevoel noch uit een algemene situatie kan worden afgeleid dat zij een gegronde vrees hebben dat zij persoonlijk worden vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade lopen door het geweld in El Salvador (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

6.6. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland, dient gewezen op het volgende.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende-problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïdendeerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende-gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar algemene informatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in nu hun beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig blijken. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende-gerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende-gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geïdendeerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de objectieve landeninformatie, laat niet toe te besluiten dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst. De door verzoekers toegevoegde informatie kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van hun vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, gelet op wat voorafgaat.

6.7. Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteren verzoekers dat de situatie in El Salvador beantwoordt aan de criteria van dit artikel. Zij stellen dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, middels het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota van de verwerende partij, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022, voorgelegd bij aanvullende nota, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt.

Ook het rapport van de Overseas Security Advisory Council (OSAC) van 10 mei 2022 bevestigt dat de criminaliteit in El Salvador wordt gekenmerkt door gericht geweld (COI Focus, 4 juli 2022, p. 15). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Evenwel blijkt dat hun relaas in deze ongelooftwaardig is.

Verder merkt de Raad op dat uit de COI Focus van 4 juli 2022, bijgebracht door de verwerende partij bij aanvullende nota, alsook uit het verzoekschrift weliswaar blijkt dat in El Salvador een groot aantal moorden werd gepleegd tussen 25 en 27 maart 2022, maar dat dit een uitzonderlijke en tijdelijke gebeurtenis blijkt te zijn in het kader van een dalende trend van het aantal moorden de laatste vijf jaren. Als reactie hierop werd de noodtoestand afgekondigd op 27 maart 2022, in het kader waarvan op grote schaal personen zijn gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes. Zo dit ook resulteerde in willekeurige arrestaties van onschuldigen en schendingen van mensenrechten van de betrokkenen (COI Focus, p. 14) kunnen deze acties niet worden gekwalificeerd als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie kan verder niet blijken dat de plotse toename van het aantal moorden in maart 2022 en de afkondiging van de noodtoestand die nog steeds van kracht is, gepaard gaat met een fundamentele wijziging van de aard van het bendegerelateerd geweld in El Salvador.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie uit verschillende bronnen ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund of is verouderd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalden die een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van verzoekers om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om, in samenwerking met hen, de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' relaas. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken

Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

6.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Verder moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoekers, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst. In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissingen opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij geen voldoende onderzoek hebben gevoerd naar de verklaringen van verzoekers en de door hen bijgebrachte stukken, niet dienstig. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

6.10. De overige motieven van de bestreden beslissingen worden door verzoekers in hun verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

6.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES